

Хајде да кажемо у једној реченици: За сада, побеђују Руси, али на поене, неатрактивно и споро – а крај се још не види.

Рукавица је бачена. И последице ће у сваком случају бити велике и глобалне. Независно од међународноправне „схоластике“ и терминологије („рат“, „агресија“, „интервенција“, „операција“), чини се да Русија, напосто, после деценија узмицања, лутања и узалудних покушаја да се додвори или договори са Западом, сада жели да врати оно што сматра да је њено – у историјском, етничком и геополитичком смислу. Оно што је вековно био део руске државе, за шта су се бориле генерације Руса и што је од пољских и турских до Наполеонових и „немачких“ ратова натопљено руском крвљу и сузама. То не значи да Москва нема и према потреби не потезе и друге, формалније и правно плаузибилније аргументе. Али је ово ипак суштина.

Зато је, поред осталог, овај рат и по начину на који се води (ровови и артиљеријски дуели, с једне стране, а са друге, теледириговане ракете, сателити и дронови), као и по реторици која га прати, нека чудна и еклектичка мешавина 19. и 21. века.

Ко побеђује – и кад ће крај

Пише: Ђорђе Вукадиновић
недеља, 24 јул 2022 23:30

